

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 35 2018, nummers 894 – 914 dinsdag 18 september 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	5
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Ambtenarenrecht.....	6
Bijstand	6
Volksverzekeringen.....	7

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Sociale zekerheid overig	8
Bestuursrecht overig	10
Arbeidstijdenbesluit vervoer	10
Belastingdienst-Toeslagen.....	12
Exploitatievergunning.....	12
Huisvesting	13
Subsidie	13
Wegenverkeerswet	14
Wet openbaarheid van bestuur.....	15
Vreemdelingenrecht.....	16
Asiel.....	16
Richtlijnen en verordeningen	18

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 894

MK ABRS, 12-09-2018, 201704297/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 7:11

Verdrag betreffende de Europese Unie 4 lid 3

Richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt (hierna: Dienstenrichtlijn) 10 lid 1 en 2, 13 lid 1

Regeling Passagiersvaart Amsterdam 2013 (zoals bekendgemaakt op 14 oktober 2016; hierna: RPA) 1.1 t/m 1.6

Wijziging Regeling Passagiersvaart Amsterdam 2013 (zoals bekend gemaakt op 13 juni 2017) 1.3

HEROVERWEGING. Geen grond voor het oordeel dat in dit geval een uitzondering diende te worden gemaakt op de regel dat bij het nemen van een besluit op bezwaar in beginsel het recht moet worden toegepast zoals dat op dat moment geldt en dat dit eveneens geldt voor beleidsregels. De toepassing van artikel 7:11 van de Awb levert geen schending op van de beginselen gelijkwaardigheid, doeltreffendheid en effectieve rechtsbescherming die het in Unierechtzaken toepasselijke procesrecht beheersen. Hierbij is van belang dat artikel 7:11 van de Awb geldt voor zowel nationale als Unierechtelijke beroepen en het de effectuering van de rechten die appellanten i.c. aan de Dienstenrichtlijn ontnemen niet onmogelijk of uiterst moeilijk maakt.

Besluiten waarbij exploitatievergunningen passagiersvervoer voor de vaartuigen van appellanten zijn afgewezen. (...)

[appellanten] betogen onder meer dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college terecht is uitgegaan van de laatst gewijzigde en op 14 oktober 2016 bekend gemaakte RPA 2013. Zij voeren hiertoe aan dat dit in strijd is met artikel 10 en 13 van de Dienstenrichtlijn. Uit die artikelen volgt dat zowel de vergunningsvoorwaarden als de wijze van vergunningverlening vooraf bekend dienen te zijn. Derhalve dient een uitzondering te worden gemaakt op de hoofdregel dat bij beoordeling van een bezwaar in beginsel het recht moet worden toegepast zoals dat op dat moment geldt. Van een vergunningstop kan dan geen sprake zijn, aldus [appellanten].

De Afdeling overweegt dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat bij het nemen van een besluit op bezwaar in beginsel het recht moet worden toegepast zoals dat op dat moment geldt en dat dit eveneens geldt voor beleidsregels. Hetgeen [appellanten] hebben aangevoerd, biedt geen grond voor het oordeel dat hierop in dit geval een uitzondering diende te worden gemaakt. Hierbij is van belang dat artikel 10 en 13 van de Dienstenrichtlijn inhoudelijke eisen aan vergunningstelsels en -procedures betreffen, maar geen regels bevatten over de rechterlijke toetsing of de wijze waarop een lidstaat zijn bestuursrechtelijke procedure heeft ingericht. Dat neemt niet weg dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het in Unierechtelijke zaken toepasselijke procesrecht bij gebreke van Unierechtelijke voorschriften ter zake beheerst wordt door de beginselen van gelijkwaardigheid, doeltreffendheid en effectieve rechtsbescherming.

Deze beginselen houden in dat de desbetreffende nationale procedureregels niet ongunstiger mogen zijn dan die voor soortgelijke nationale vorderingen (gelijkwaardigheidsbeginsel) en dat zij de uitoefening van de door Unierecht verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk mogen maken (doeltreffendheidsbeginsel) (arresten van het Hof van Justitie van 16 december 1976, Rewe, [ECLI:EU:C:1976:188](#), punt 5; 16 december 1976, Comet, [ECLI:EU:C:1976:191](#), punt 13; 14 december 1995, Peterbroeck, [ECLI:EU:C:1995:437](#), punt 12; 7 juni 2007, Van der Weerd e.a., [ECLI:EU:C:2007:318](#), punt 28). De toepassing van artikel 7:11 van de Awb levert geen schending op van voormelde beginselen. Hierbij is van belang dat artikel 7:11 van de Awb geldt voor zowel nationale als Unierechtelijke beroepen en het de effectuering van de rechten die [appellant A] en [appellant B] aan de Dienstenrichtlijn ontnemen niet onmogelijk of uiterst moeilijk maakt. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat ten tijde van de bestreden besluiten de op 14 oktober 2016 bekend gemaakte RPA 2013 gold. (...)

[ECLI:NL:RVS:2018:2958](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Gemeente Amsterdam moet opnieuw beslissen over vergunningen rondvaartboten") uitgebracht.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje Exploitatievergunning (JnB2018, 906).

JnB2018, 895

ABRS, 12-09-2018, 201705677/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Opmeer.

Awb 6:7

BEZWAARTERMIJN. TERMIJNOVERSCHRIJDING. Indien een zienswijze, bezwaar- of beroepschrift in de brievenbus van het bestuursorgaan of de rechterlijke instantie is gedeponneerd en het geschrift blijktens het door het bestuursorgaan of de rechterlijke instantie daarop geplaatste stempel van ontvangst na het einde van de termijn is ontvangen, is het aan de indiener om aannemelijk te maken dat het geschrift eerder dan het stempel aangeeft door de geadresseerde is ontvangen. I.c. is niet met concreet, objectief bewijs aannemelijk gemaakt dat het bezwaarschrift tijdig bij het college is bezorgd.

[ECLI:NL:RVS:2018:2956](#)

JnB2018, 896

CRvB, 09-08-2018 (publ. 10-09-2018) 17/7165 PW-V

college van burgemeester en wethouders van Meijerijstad.

Awb 6:7, 6:8

BEROEPSTERMIJN. Ingevolge artikel 6:8 van de Awb gaat de termijn in met ingang van de dag na die waarop de aangevallen uitspraak is bekendgemaakt, in dit geval dus met ingang van (donderdag) 21 september 2017. "Met ingang van" een bepaalde dag moet worden begrepen als: bij het begin van die dag, in

dit geval dus op (donderdag) 21 september 2017 om 00.00 uur. Dat betekent dat de termijn eindigt (afloopt) op (woensdag) 1 november 2017 na het verstrijken van het tijdstip 23.59 uur. Het beroepschrift is niet voor het eind van deze termijn ontvangen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2483](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 897

ABRS, 12-09-2018, 201709221/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Haarlem.

bestemmingsplan "Spaarndamseweg 1e partiële herziening

HANDHAVING. Strijd met bestemming "Tuin-4". De opslag van enig stookhout in een tuin is niet ongebruikelijk. In dit geval leidt de ruimtelijke uitstraling van de door [appellant A] opgeslagen hoeveelheid hout tot strijd met de op het perceel rustende tuinbestemming. Daarbij is van belang dat [appellant A] over de hele breedte van zijn tuin ongeveer 5 kuub hout in zijn tuin had opgeslagen. Deze hoeveelheid hout verhoudt zich in dit geval, gelet op de omvang van de tuin van [appellant A], niet met de tuinbestemming en [appellant A] heeft in zoverre gehandeld in strijd met artikel 3.1 van de planregels.

[ECLI:NL:RVS:2018:2952](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 898

ABRS, 12-09-2018, 201708800/1/A1.

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van stadsdeel Centrum van de gemeente Amsterdam (thans: het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam).

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, 2.1 lid 1 onder c, 2.12 lid 1 onder a onder 1°

WABO. Omgevingsvergunningen voor het intern wijzigen van zolderverdiepingen en het realiseren van bijbehorende dakterrassen. Binnenplanse afwijking bestemmingsplan. Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling, (uitspraken van 28-05-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1921](#) en 24-02-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:490](#)), volgt dat aan het wonen in een verstedelijkte omgeving enige mate van geluidhinder en een zekere mate van inbreuk op privacy inherent is. De Afdeling ziet geen aanleiding daar nu anders over te

oordelen. Dit laat onverlet dat het bevoegd gezag per geval zal moeten beoordelen of er geen onaanvaardbare aantasting van het woon- en leefklimaat plaatsvindt. In dit geval kan de door het algemeen bestuur gemaakte belangenafweging niet als onredelijk worden beschouwd en heeft het algemeen bestuur in redelijkheid de omgevingsvergunningen kunnen verlenen.

[ECLI:NL:RVS:2018:2970](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter rechtbank Oost-Brabant, 10-09-2018, SHE 18/1666 ([ECLI:NL:RBOBR:2018:4412](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 899

Rechtbank Den Haag, 29-08-2018 (publ. 14-09-2018), SGR 17/8132

minister van Defensie, thans de Staatssecretaris van Defensie, verweerder.

Verplaatsingskostenbesluit Defensie (VKBD) 22 lid 1

MILITAIR AMBTENARENRECHT. TWEDE PLAATSING IN DE VS. CAO-TICKETS.

Door de tweede plaatsing van eiser in de VS ontstaat geen nieuwe aanspraak op CAO-tickets. De zinsnede 'is verhuisd naar een buiten Europa gelegen land' impliceert immers dat de verhuizing niet plaatsvindt binnen een buiten Europa gelegen land. Men kan niet naar een buiten Europa gelegen land verhuizen, wanneer men reeds in dat buiten Europa gelegen land woont. Beroep op vertrouwensbeginsel slaagt niet.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:10335](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 900

MK CRvB, 14-08-2018 (publ. 11-09-2018), 16/4128 PW

college van burgemeester en wethouders van Schiedam.

PW 22a lid 4

Beleidsregels Participatiewet, IOAW, IOAZ en Bbz 2004 Maassluis, Vlaardingen en Schiedam 2015-2 (Beleidsregels) 4.1

PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. COMMERCIELE HUURRELATIE. I.c. is sprake van een commerciële huurprijs. Verweerder heeft derhalve ten onrechte de kostendelersnorm toegepast.

Tussen partijen is niet in geschil dat, indien van een kameroppervlakte van 26 m² moet worden uitgegaan, de maximale huurprijs per 1 juli 2015 € 333,51 (164 punten)

bedraagt. Hieruit vloeit voort, met inachtneming van artikel 4.1, tweede lid, onder b, van de Beleidsregels, dat in dat geval sprake is van een commerciële huurprijs indien de kale huur minimaal € 250,13 (zijnde 75% x € 333,51) per maand bedraagt. Het voorgaande leidt ertoe dat ervan moet worden uitgegaan dat tussen appellant en de verhuurder vanaf 1 juli 2015 een commerciële huurprijs is overeengekomen, omdat appellant vanaf dat moment maandelijks een bedrag van € 277,- aan kale huur was verschuldigd. De uitzondering van artikel 22a, vierde lid, aanhef en onder c, van de PW is dus van toepassing. Het college heeft daarom ten onrechte beslist dat de kostendelersnorm met ingang van 1 juli 2015 voor appellant van toepassing was. De rechtbank heeft dat niet onderkend, zodat het hoger beroep slaagt en de aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen, zal de Raad het beroep tegen het bestreden besluit gegrond verklaren en dat besluit wegens strijd met artikel 22a van de PW vernietigen. Tevens zal de Raad het besluit van 22 juni 2015 herroepen, omdat het college ter zitting heeft aangegeven geen mogelijkheden meer te zien voor nader onderzoek.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2693](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2018, 901

MK CRvB, 06-09-2018, 16/3346 AKW

Raad van bestuur van de SvB.

AKW 2, 3 lid 1

Beleidsregels SvB (SB1027)

KINDERBIJSLAG. INGEZETENE. I.c. heeft de SvB onvoldoende aannemelijk gemaakt dat het vertrek naar het buitenland van appellante met haar kinderen van meet af aan als definitief was bedoeld. Op de peildata van 2013 moet appellante nog als ingezetene van Nederland worden aangemerkt. Vanaf het eerste kwartaal van 2014 geldt dit niet meer, nu appellante niets heeft aangevoerd of aangetoond waaruit zou moeten blijken dat zij op dat moment nog ingezetene van Nederland was.

Aan appellante medegedeeld dat zij vanaf het eerste kwartaal van 2013 geen recht meer heeft op kinderbijslag op grond van AKW, omdat zij niet meer als ingezetene wordt aangemerkt.

Raad: De stelling van de SvB, dat appellante direct vanaf het vertrek naar het buitenland eind 2012 haar ingezetenschap heeft verloren, kan niet worden gevolgd. Uit de beleidsregels van de SvB (SB1027) volgt dat, indien niet direct bij vertrek duidelijk is dat iemand definitief naar het buitenland vertrekt, het ingezetenschap geleidelijk afneemt. In het eerste jaar na vertrek is het aan de SvB om aannemelijk te maken dat dit vertrek als definitief is bedoeld. Indien iemand na een jaar nog niet is teruggekeerd, is het aan diegene om aannemelijk te maken dat er bijzondere omstandigheden zijn die maken dat betrokkene toch als ingezetene aangemerkt dient te worden. In dit geding heeft de SvB

onvoldoende aannemelijk gemaakt dat het vertrek van appellante met haar kinderen van meet af aan als definitief was bedoeld. De reden van vertrek naar het buitenland duidt niet op een gepland langdurig vertrek, een groot deel van het gezin van appellante bleef in Nederland en in Nederland had appellante, met haar gezin, de beschikking over een inkomen en een zelfstandige woning.

Gelet op de genoemde beleidsregels van de Svb moet dan ook worden vastgesteld dat appellante op de peildata van 2013 nog als ingezetene van Nederland moet worden aangemerkt. Vanaf het eerste kwartaal van 2014 geldt dit niet meer, nu appellante niets heeft aangevoerd of aangetoond waaruit zou moeten blijken dat zij op dat moment nog ingezetene van Nederland was.

(...) De besluiten van 6 mei 2014 zullen worden herroepen. De Raad zal zelf in de zaak voorzien door het recht op kinderbijslag van appellante met ingang van het eerste kwartaal van 2014 te beëindigen, en door de terugvordering te herroepen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2756](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 902

MK CRvB, 06-09-2018, 16/6766 WLZ

Raad van bestuur van de Svb.

Wlz

WET LANGDURIGE ZORG. INGEZETENE. I.c. is geen sprake van een duurzame band van persoonlijke aard met Nederland.

Raad: Tussen partijen is in geschil of appellant van 10 december 2014, de datum van zijn aanvraag, tot 16 februari 2015, de datum van het primaire besluit, als ingezetene van Nederland moet worden aangemerkt en derhalve verzekerd was op grond van de Wlz. (...) Bij haar beoordeling of appellant in de in geding zijnde periode een duurzame band van persoonlijke aard met Nederland had, heeft de rechtbank het volgende in aanmerking genomen. Tussen partijen is niet in geschil dat het ingezetenschap van Nederland op enig moment na appellants vertrek naar het buitenland is geëindigd. In juli 2013 is appellant in Nederland teruggekeerd. In maart 2014 heeft hij verklaard dat zijn verblijf in Nederland tijdelijk was en verband hield met familiebezoek en een medische behandeling. Appellant heeft twee maal een remigratievoorziening aangevraagd en in het kader daarvan te kennen gegeven naar Marokko te willen terugkeren. Hij heeft een echtgenote en kinderen in Marokko. Over het contact met zijn voormalige echtgenote en kinderen in Nederland heeft appellant wisselende verklaringen afgelegd. Aanvankelijk verklaarde hij geen contact te hebben met zijn ex-echtgenote, later maakte hij melding van alleen telefonisch contact. Naar het oordeel van de rechtbank wijst dit alles niet op een duurzame band van persoonlijke aard met Nederland.

Deze overwegingen van de rechtbank worden onderschreven. In hoger beroep zijn door appellant geen nieuwe gezichtspunten aangereikt. Appellant heeft wisselende signalen uitgedragen over zijn voornemen in Nederland te blijven. De gestelde intentie om in

Nederland te blijven, vindt geen steun in objectieve factoren. Hij had hier geen zelfstandige woonruimte, maar woonde tegen geringe vergoeding in bij een vriend. De stelling in hoger beroep dat appellant zijn gezin in Marokko naar Nederland wilde halen, vindt geen steun in de stukken. Ter zitting is gebleken dat dit voornemen tot nu toe slechts in zoverre is gerealiseerd dat een van de kinderen van appellant naar Nederland is gekomen, welk kind overigens niet bij hem woont. Een eerder langdurig verblijf van appellant in Nederland is niet doorslaggevend, nu hij nadien zeven jaar in andere landen heeft gewoond.

Ook in hoger beroep heeft appellants gemachtigde aangevoerd dat sprake is van machtsmisbruik aan de zijde van de SvB, nu gegevens van appellant uit andere procedures, zoals zijn aanvragen voor een remigratievoorziening, bij de beoordeling van het ingezetenschap zijn gebruikt. De rechtbank heeft terecht overwogen dat geen rechtsregel eraan in de weg staat dat de SvB bij zijn beoordeling van appellants verzekering op grond van de Wlz betreft wat appellant in het kader van andere aanvragen heeft verklaard, en dat dit evenmin onzorgvuldig is te achten.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2754](https://ecli.nl/crvb/2018/2754)

JnB2018, 903

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 13-08-2018 (publ. 12-09-2018), BRE 17/8039 JEUGDWET

college van burgemeester en wethouders, verweerder.

Jeugdwet 2.3

Verordening jeugdhulp [woonplaats] 2017 (Verordening)

JEUGDWET. PGB VOOR INDIVIDUELE BEGELEIDING 17-JARIGE DOCHTER. (BOVEN)GEBRUIKELIJKE HULP. Het besluit van het college is innerlijk tegenstrijdig. De vraag, welke hulp naar aard en omvang nodig is, is door het college onvoldoende geconcretiseerd. Het besluit is dan ook onvoldoende gemotiveerd. De kosten van de door de moeder ingeschakelde coach en de gedeerde inkomsten van de moeder zijn terecht niet vergoed.

Eiseres heeft beroep ingesteld tegen het besluit van het college over het aan haar toegekende persoonsgebonden budget (pgb) voor begeleiding op grond van de Jeugdwet.

Rechtbank: (...) Het college erkent dat eiseres jeugdhulp in de vorm van begeleiding individueel nodig heeft. Het college stelt zich echter op het standpunt dat de door moeder verstrekte hulp gebruikelijke hulp betreft waarvoor geen indicatie wordt verleend. Daarbij vindt het college dat enig toezicht op een 17-jarige normaal is en dat van moeder mag worden verwacht dat zij eiseres als haar dochter meer begeleidt dan wellicht het geval is bij een 17-jarige zonder psychische problematiek.

De rechtbank stelt vast dat in de Jeugdwet geen definitie is opgenomen van het begrip 'boven gebruikelijke hulp'. Ook de Verordening geeft geen definitie of omschrijving. Het college heeft aansluiting gezocht bij het Protocol gebruikelijke zorg van het CIZ 2005, laatstelijk gewijzigd in 2013 (Protocol). De rechtbank overweegt dat de door moeder opgegeven hulp, die hierboven puntsgewijs is opgesomd, op grond van de bijlage bij het CIZ protocol in principe is aan te merken als gebruikelijke hulp. Moeder biedt namelijk

vooral toezicht en begeleiding en stimulans bij huiswerk en ontwikkeling naar zelfstandigheid.

Desondanks heeft het college, zoals ter zitting is gebleken, uit coulance besloten om toch 3 uur hulp per week aan eiseres toe te kennen omdat moeder meer hulp aan haar dochter verleent dan gebruikelijk is voor een 17-jarige. Het besluit van het college is op dit punt evenwel innerlijk tegenstrijdig. Enerzijds stelt het college dat sprake is van gebruikelijke hulp; anderzijds ligt aan de toekenning ten grondslag dat sprake is van bovengebruikelijke hulp zoals het college ter zitting ook heeft erkend. De rechtbank stelt vast dat het college in het bestreden besluit niet concreet heeft gemaakt voor welke hulp de toegekende uren zijn bestemd ondanks de omstandigheid dat de onderzoeksplicht welke jeugdhulp nodig is primair bij het college ligt. De toelichting van het college ter zitting dat toekenning heeft plaatsgevonden op basis van "een gevoel" vindt de rechtbank in dat kader onvoldoende.

Daarnaast kan het college desgevraagd niet nader toelichten waarom de omvang van het toegekende pgb op 3 uur is gesteld.

Dit brengt de rechtbank tot de slotsom dat de vraag, welke hulp naar aard en omvang nodig is, door het college onvoldoende is geconcretiseerd. Op grond daarvan is het bestreden besluit in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb onvoldoende gemotiveerd.

Met betrekking tot de kosten van de door moeder ingeschakelde coach heeft het college op juiste gronden besloten deze niet te vergoeden, omdat hij is ingeschakeld buiten medeweten van het college om, terwijl hij ook niet behoort tot de door het college gecontracteerde hulpverleners, zodat niet is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 4 van de Verordening.

Namens eiseres wordt een vergoeding voor inkomensderving van moeder gevraagd, nu eiseres de benodigde hulp alleen van haar moeder wil ontvangen die daardoor minder uren als zelfstandige kan werken en voor die uren personeel moet inschakelen. De rechtbank overweegt dat het college een pgb heeft toegekend waarmee eiseres hulp kan inkopen bij haar moeder. De Jeugdwet voorziet niet in de mogelijkheid en is evenmin bedoeld om daarnaast gedeelde inkomsten te vergoeden.

Beroep gegrond. Verweerder dient een nieuw besluit op bezwaar te nemen.

[ECLI:NL:RBZWB:2018:4956](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/CLI/2018/4956)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidstijdenbesluit vervoer

JnB2018, 904

MK ABRS, 12-09-2018, 201702565/1/A3

minister van Infrastructuur en Milieu, thans: de minister van Infrastructuur en Waterstaat, appelllant.

Verordening (EEG) nr. 3821/85 13

Verordening (EEG) nr. 561/2006 10 lid 2, lid 3

Arbeidstijdenbesluit vervoer (Atbv) 2.4:13, 8:1 lid 2

Beleidsregel boeteoplegging Arbeidstijdenwet en Arbeidstijdenbesluit vervoer (wegvervoer)

ARBEIDSTIJDENBESLUIT VERVOER. Boete. Uit het enkele feit dat is gebleken dat voor [wederpartij] werkzame bestuurders onjuist gebruik hebben gemaakt van tachografen en bestuurderskaarten volgt niet zonder meer dat [wederpartij] onvoldoende toezicht heeft gehouden op het juiste gebruik van die tachografen en bestuurderskaarten. De minister heeft niet aangetoond dat [wederpartij] het gebruik van tachografen en bestuurderskaarten onvoldoende heeft gecontroleerd en dat het gebrek aan controle heeft geleid tot de door de bestuurders gepleegde overtredingen met de tachografen en bestuurderskaarten.

[...] Volgens de minister heeft [wederpartij] onvoldoende toezicht gehouden op het juiste gebruik van de tachografen en de bestuurderskaarten. Daarvoor heeft de minister een boete opgelegd.

[...] De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat uit het enkele feit dat is gebleken dat voor [wederpartij] werkzame bestuurders onjuist gebruik hebben gemaakt van tachografen en bestuurderskaarten niet zonder meer volgt dat [wederpartij] onvoldoende toezicht heeft gehouden op het juiste gebruik van die tachografen en bestuurderskaarten.

De op de werkgever rustende toezichtsverplichting houdt mede in dat de werkgever de bestuurders instructies moet geven over het juiste gebruik van de tachografen en bestuurderskaarten. Zoals de minister terecht stelt, vergt deze bepaling echter meer van de werkgever. Deze bepaling omvat ook de verplichting voor de werkgever om te controleren of de tachografen en bestuurderskaarten op de juiste manier worden gebruikt door de bestuurders. De minister heeft bevestigd dat deze controle alleen achteraf - dat wil zeggen: nadat de tachografen en bestuurderskaarten tijdens het rijden zijn gebruikt - kan worden uitgevoerd. Gebleken is dat de controle een tamelijk diepgaand onderzoek vergt, waarbij diverse gegevens van de gereden ritten met elkaar moeten worden vergeleken. De werkgever kan dus niet in één oogopslag zien dat onjuist gebruik is gemaakt van een tachograaf of bestuurderskaart. Indien een werkgever merkt dat voor hem werkzame bestuurders de tachografen en bestuurderskaarten niet op de juiste manier gebruiken, mag van hem worden verwacht dat hij intensievere controles uitvoert. In deze zaak is dat niet aan de orde, nu over onjuist gebruik van tachografen en bestuurderskaarten door bestuurders die werkzaam zijn voor [wederpartij] alleen de onder 3 vermelde gegevens bekend zijn. Het gaat om ritten die in juni 2014 - dus in een beperkte periode - door drie chauffeurs zijn gereden. Er zijn geen aanwijzingen voor eerdere gevallen van onjuist gebruik van tachografen en bestuurderskaarten. Dit leidt tot de conclusie dat de minister niet heeft aangetoond dat [wederpartij] het gebruik van tachografen en bestuurderskaarten onvoldoende heeft gecontroleerd en dat het gebrek aan controle heeft geleid tot de door de bestuurders gepleegde overtredingen met de tachografen en bestuurderskaarten. Voor zover de minister heeft gesteld dat de bestuurders de overtredingen niet zonder medeweten van [wederpartij] konden plegen,

heeft hij dit onvoldoende onderbouwd. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat de minister niet heeft aangetoond dat [wederpartij] onvoldoende toezicht in de zin van artikel 13 van Verordening (EEG) nr. 3821/85 heeft gehouden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2987](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2018, 905

MK ABRS, 12-09-2018, 201705464/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet op de huurtoeslag 1, 1a

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen 18

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Huurtoeslag. De Belastingdienst/Toeslagen heeft ter zitting toegelicht dat de dienst ervan uitgaat dat diegene van wiens bankrekening de huurkosten worden afgeschreven de huurkosten ook draagt. Indien de huurkosten van een andere bankrekening worden afgeschreven, dan dient de aanvrager aan te tonen dat hij toch zelf de huurkosten draagt. Dit uitgangspunt is niet onredelijk. In dit geval zijn de huurkosten voor de woning in de periode van 12 maart 2015 tot en met 30 april 2016 niet afgeschreven van de bankrekening van [appellant]. [Appellant] heeft aangetoond dat hij toch zelf de huurkosten in die periode heeft gedragen.

[ECLI:NL:RVS:2018:2953](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Exploatievergunning

JnB2018, 906

MK ABRS, 12-09-2018, 201704297/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Verdrag betreffende de Europese Unie 4

Dienstenrichtlijn 10, 13

Regeling Passagiersvaart Amsterdam 2013 (RPA 2013)

Wijziging Regeling Passagiersvaart Amsterdam 2013

EXPLOITATIEVERGUNNING. Weigering exploitatievergunning passagiersvervoer voor vaartuig onvoldoende gemotiveerd. Het college heeft in feite een vergunningstop toegepast. Vooruitlopend op het nieuwe beleid kan geen vergunning worden verleend. Aan deze vergunningstop is geen termijn verbonden. Hoewel het college de tijd mocht nemen om nieuw beleid te formuleren waarmee de met de Dienstenrichtlijn strijdige situatie zou worden hersteld, en het invoeren van een vergunningstop in dat kader in beginsel redelijk wordt geacht, wordt het instellen van een vergunningstop voor

onbepaalde tijd onredelijk geacht nu deze niet langer kan worden aangemerkt als aanloop naar het formuleren van nieuw beleid als maatregel om de met het Unierecht strijdige situatie te herstellen. Hierbij is van belang dat onduidelijk is hoe lang deze situatie zal duren en wanneer een nieuw beleid in werking zal treden, terwijl sinds de rechtspraak van het Hof [arrest van 1-10-2015, [ECLI:EU:C:2015:641](#)] en de Afdeling in de Trijber-zaak [uitspraak van 27-01-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:160](#)] al aanzienlijke tijd is verstreken. [ECLI:NL:RVS:2018:2958](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Gemeente Amsterdam moet opnieuw beslissen over vergunningen rondvaartboten") uitgebracht.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB2018, 894).

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2018, 907

ABRS, 12-09-2018, 201708431/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Huisvestingswet 2014 (Hvw) 21 aanhef en onder a, 35 lid 1,

Verordening toegang woningmarkt en samenstelling woningvoorraad (Verordening) 3.1.2 lid 1

HUISVESTING. Boete. Het college heeft voor de hoogte van de boete niet mogen uitgaan van de bedrijfsmatige exploitatie van de hennepkwekerij. Het college heeft niet aangetoond dat [appellant] daadwerkelijk was betrokken bij de hennepkwekerij. Het college heeft nagelaten daarnaar nader onderzoek te verrichten. Dat [appellant] huurder was en hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de woning was onderverhuurd, betekent niet dat hij daarbij daadwerkelijk betrokken was. Het college heeft verder geen feiten of omstandigheden gesteld die kunnen wijzen op zijn daadwerkelijk betrokkenheid.

[ECLI:NL:RVS:2018:2963](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB2018, 908

ABRS, 12-09-2018, 201801577/1/A2

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Subsidieregeling natuur- en landschapsbeheer Noord-Brabant 2016 2.1

SUBSIDIE. [Appellant] is geen belanghebbende bij het besluit tot vaststelling

van de 1^e partiële wijziging van het Natuurbeheerplan 2017. Alleen het belang van degenen die tot de kring van mogelijke aanvragers van subsidie behoren en van degenen die er bezwaar tegen hebben dat zij niet tot die kring behoren, omdat hun percelen ten onrechte niet zijn opgenomen in het natuurbeheerplan, is rechtstreeks bij een besluit tot vaststelling van een natuurbeheerplan betrokken.

[...] Het rechtsgevolg van een natuurbeheerplan is dat daarbij wordt bepaald welke subsidies ingevolge de in de bijlage genoemde subsidieregelingen voor de in het plan opgenomen percelen kunnen worden aangevraagd. Alleen het belang van degenen die tot de kring van mogelijke aanvragers behoren en van degenen die er bezwaar tegen hebben dat zij niet tot die kring behoren, omdat hun percelen ten onrechte niet zijn opgenomen in het natuurbeheerplan, is rechtstreeks bij een besluit tot vaststelling van een natuurbeheerplan betrokken. De percelen van [appellant] zijn niet in de wijziging van het natuurbeheerplan opgenomen en hij heeft in zijn bezwaarschrift evenmin gesteld dat één of meer van zijn percelen ten onrechte niet in de wijziging is opgenomen. Daarom behoort hij niet tot de kring van belanghebbenden bij de 1e partiële herziening van het Natuurbeheerplan 2017. Dat hij eigenaar wil of wilde worden van het perceel waar zijn bezwaren betrekking op hebben is niet voldoende om hem als belanghebbende aan te merken. Bepalend is of een betrokkene op het moment van vaststelling van het natuurbeheerplan eigenaar of erfpachter is of uit een gesloten overeenkomst blijkt dat hij eigenaar of erfpachter zal worden. Nu [appellant] op dat moment geen eigenaar of erfpachter was en tussen hem en de provincie geen overeenkomst tot koop van het perceel was gesloten, kon hij ingevolge artikel 2.1, derde lid, van de Subsidieregeling natuur- en landschapsbeheer niet tot de kring van mogelijke aanvragers van een subsidie worden gerekend. Dat de aanwijzing van een beheerstype mogelijk invloed heeft op de wildstand van het perceel en daarmee op de wijze waarop hij zijn jachtrecht kan uitoefenen, maakt [appellant] evenmin tot belanghebbende. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2957](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2018, 909

Rechtbank Gelderland, 10-09-2018, (publ. 11-09-2018), AWB 18/4181

directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen te Rijswijk, verweerder.

Wegenverkeerswet 1994 (WvW) 130 lid 1, 131 lid 1

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid (Regeling) 23 lid 1 aanhef en onder f

WEGENVERKEERSWET 1994. Verweerder was niet bevoegd eiser te verplichten zich te onderwerpen aan een onderzoek naar zijn drugsgebruik. Uit de tekst van artikel 23, eerste lid, aanhef en onder f, van de Regeling, zoals die geldt sinds 1 juli 2017 en dus ook op 4 november 2017, volgt dat verweerder sindsdien besluit dat betrokkene zich dient te onderwerpen aan een onderzoek naar de

geschiktheid indien ten aanzien van eiser een proces-verbaal is opgemaakt wegens verdenking van overtreding van artikel 8, eerste of vijfde lid, van de WvW 1994. Ten aanzien van eiser is geen proces-verbaal opgemaakt wegens verdenking van overtreding van artikel 8, eerste of vijfde lid, van de WvW 1994. Dat kan ook niet, omdat eiser tijdens zijn werkzaamheden als vrachtwagenchauffeur tijdens een verkeerscontrole in Duitsland is staande gehouden en/of aangehouden door de Duitse politie. Duitse politieambtenaren zijn niet bevoegd om een proces-verbaal op te maken wegens verdenking van overtreding van artikel 8, eerste of vijfde lid, van de (Nederlandse) WvW 1994. [ECLI:NL:RBGEL:2018:3902](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbgel/2018/3902)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 910

MK ABRS, 12-09-2018, 201704264/1/A3.

minister van Buitenlandse Zaken.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 10

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1, 10, 11

Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv) 28

WOB. Gedeeltelijke afwijzing verzoek NOS om alle documenten over de tentoonstelling "De Krim - Goud en Geheimen van de Zwarte Zee" openbaar te maken. Uit de uitspraak van 01-10-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3559](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2014/3559), kan niet worden afgeleid dat aan het zwaarwegende belang van openbaarheid van overheidsinformatie meer gewicht toekomt wegens de aard van de bestuurlijke aangelegenheid of de documenten waar om is gevraagd. Dat de annexatie van de Krim door Rusland tot maatschappelijke discussie heeft geleid en dat het journalistiek belang om informatie daarover te ontvangen en te verspreiden groot is, zijn dan ook geen belangen die op grond van de Wob in de belangenafweging een rol kunnen spelen.

Artikel 28 Rv bevat een bijzondere openbaarheidsregeling met een uitputtend karakter, die derogeert aan de Wob.

Het TASZ-arrest [EHRM, 14-04-2009, [ECLI:CE:ECHR:2009:0414JUD003737405](https://eur-lex.europa.eu/eli/ce/echr/2009/0414jud003737405)] strekt niet zover, dat daaruit de verplichting voor een bestuursorgaan moet worden afgeleid dat, indien op grond van de bijzondere openbaarmakingsregeling geen toegang tot bepaalde documenten kan worden verkregen omdat verzoeker geen partij is bij de rechtsbetrekking waarover informatie wordt verlangd, de Wob van toepassing is.

[ECLI:NL:RVS:2018:2988](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2018/2988)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2018, 911

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 12-09-2018, NL17.4585

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

Awb 3:2, 3:46

ASIEL. Homoseksueel uit Trinidad en Tobago. Trinidad en Tobago kan worden aangemerkt als veilig land van herkomst, met uitzondering van LHBTI+. Het ligt op de weg van verweerder om bij zijn beoordeling de algemene positie van homoseksuelen in Trinidad en Tobago te betrekken. Verweerder heeft dat miskend door de bewijslast bij eiser neer te leggen.

De rechtbank stelt vast dat uit de brief van 24 april 2017 van de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal betreffende de uitbreiding lijst veilige landen van herkomst vijfde tranche, volgt dat Trinidad en Tobago kan worden aangemerkt als veilig land van herkomst, met uitzondering van LHBTI+. De rechtbank constateert dat verweerder dit in het bestreden besluit niet heeft benoemd. De rechtbank is van oordeel dat dit betekent dat verweerder in het bestreden besluit niet kenbaar heeft betrokken dat de toenmalige staatssecretaris blijk heeft gegeven van bijzondere aandacht voor de positie van LHBTI+ in het licht van de algemene veiligheidssituatie in Trinidad en Tobago.

De rechtbank is, gelet op de uitzondering van LHBTI+, van oordeel dat op de weg ligt van verweerder om bij zijn beoordeling ook de algemene positie van homoseksuelen in Trinidad en Tobago te betrekken. In het bestreden besluit heeft verweerder dat miskend, doordat verweerder de bewijslast bij eiser heeft gelegd. In deze zaak is met name van belang de gevolgen van de strafbaarstelling van consensuele seksuele activiteit tussen personen van hetzelfde geslacht, waarbij een gevangenisstraf tot 25 jaar gegeven kan worden, voor de maatschappelijke positie van LHBTI+. Ook is van belang de vraag of LHBTI+ bescherming bij de overheid kunnen vragen tegen negatieve bejegening door derden. Tussen partijen is niet in geschil dat strafrechtelijke vervolging vanwege de seksuele geaardheid in Trinidad en Tobago niet voorkomt.

Verweerder heeft zich ten aanzien van eisers persoonlijke relaas op het standpunt gesteld dat eiser het causaal verband tussen de ondervonden problemen en zijn homoseksualiteit niet aannemelijk heeft gemaakt. Aan verweerder kan worden toegegeven dat, blijkens eisers eigen verklaringen, de twee berovingen in 2015, de poging tot beroving in 2016 en de poging hem omver te rijden in 2018 (ook) andere oorzaken (kunnen) hebben dan zijn geaardheid. De rechtbank volgt verweerder echter, zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet in zijn standpunt dat eiser het causaal verband tussen enerzijds de inbraak in en vernieling en bekladding van zijn appartement met teksten zoals "Battiboy fi Ded" en "fag" en de mishandeling in 2017 en anderzijds zijn geaardheid niet aannemelijk heeft gemaakt. Eiser heeft immers onderbouwd dat zijn appartement is beklad met leuzen die refereren naar zijn geaardheid. Over de

mishandeling heeft eiser verklaard dat één van de drie mannen die hem aanviel zei dat eiser vermoord moest worden omdat hij homo is. Eiser werd bekogeld door personen die homofobe opmerkingen maakte. Zoals verweerder ter zitting heeft erkend, geldt in het bijzonder voor de inbraak in en vernieling en bekladding van eisers appartement dat de inbrekers kennelijk wisten waar eiser woonde en eiser in zijn eigen appartement werd bedreigd in plaats van op de openbare weg. Verweerder heeft het causaal verband tussen deze twee incidenten en eisers geaardheid niet aangenomen en verder ten onrechte niet toegelicht waarom deze incidenten niet ernstig genoeg zijn om als daden van vervolging te worden aangemerkt. Voor zover verweerder in dit verband heeft gesteld dat de problemen die de vreemdeling in de zaak die heeft geleid tot de ter zitting besproken uitspraak van 14 augustus 2017 ernstiger waren, miskent verweerder het beoordelingskader. Voor zover verweerder daarmee bedoelt te veronderstellen dat de door de vreemdeling in die zaak ondervonden problemen minimaal vereist zijn om te kunnen spreken van vervolging, is die veronderstelling onjuist. Evenmin heeft verweerder deugdelijk gemotiveerd waarom hij niet aannemelijk acht dat eiser opnieuw slachtoffer zal worden van dergelijke incidenten. Daar komt bij dat eisers relaas in lijn is met de landeninformatie over de positie van homoseksuelen in Trinidad en Tobago. De rechtbank hecht daarbij, onder verwijzing naar rechtsoverwegingen 3.5 en 3.6 van voormelde uitspraak van 14 augustus 2017, meer waarde aan het door eiser geschetste beeld van de positie van LHBTI+ dan het beeld dat verweerder in de besluitvorming heeft geschetst.

Naar het oordeel van de rechtbank kan, ten slotte, verweerders tegenwerping dat eiser zich kan wenden tot autoriteiten of non gouvernementele organisaties geen stand houden. Zoals ook in verweerders beleid is neergelegd, hoeft de vreemdeling geen bescherming conform 3.37c Voorschrift Vreemdelingen in te roepen als seksuele handelingen strafbaar zijn in het land van herkomst, zoals in Trinidad en Tobago het geval is.

De rechtbank zal, gelet op het voorgaande, het beroep gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen wegens strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:10961](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/CLI/EP/2018/10961)

JnB2018, 912

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 07-09-2018 (publ. 14-09-2018), AWB 17/4844

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

EVRM 3

ASIEL. Afghanistan. Veiligheidssituatie in Kunduz. Rekrutering jonge mannen door de Taliban. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de algemene veiligheidssituatie in de provincie Kunduz nu niet zo slecht is dat eiser, gelet ook op zijn persoonlijke kenmerken, reeds om die reden daarnaar niet kan terugkeren.

De rechtbank overweegt dat de Afdeling in haar uitspraak [van 21 maart 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:915](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/CLI/EP/2018/915)] over de veiligheidssituatie in Afghanistan heeft uiteengezet dat

hoewel de veiligheidssituatie in sommige delen van Afghanistan zorgelijk is, er geen sprake is van een situatie waarbij een burger die in het geheel niet verbonden is met één van de strijdende partijen louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt. De Afdeling heeft bij de beoordeling gebruik gemaakt van de destijds meest recent bekende en beschikbare informatie, die de periode bestrijkt tot en met december 2017. De Afdeling heeft zich niet specifiek over de veiligheidssituatie in de provincie Kunduz uitgelaten. Sinds de uitspraak van de Afdeling is er nieuwe landeninformatie beschikbaar is gekomen, waaronder een thematisch ambtsbericht over de veiligheidssituatie in Afghanistan (juni 2018) en twee nieuwe EASO rapporten, van mei 2018 en van 21 juni 2018. [...]

De rechtbank overweegt dat uit de hierboven aangehaalde passages over de situatie in de provincie Kunduz een beeld naar voren komt van een "hotspot" met twee gezichten. Er lijkt enerzijds een verbetering te zien en anderzijds een verslechtering. De verbetering blijkt uit de daling van het aantal veiligheidsincidenten ten opzichte van 2016, hoewel dat aantal nog hoog is. De verslechtering blijkt uit de beschrijving van UNOCHA, die Kunduz aanmerkt als een van de vier provincies met 'very high protection concern' vanwege het grote aantal ontheemden, mensen getroffen door natuurrampen, terugkeerders en kwetsbare personen binnen de inheemse gemeenschap. Kunduz is ook een van de provincies waar veel incidenten plaatsvinden als gevolg van ontploffingen van mijnresten en waar indirect wapengebruik veel voorkomt. Op grond van dit alles merkt de rechtbank de situatie in Kunduz aan als zeer precair.

Van groot belang acht de rechtbank voorts dat EASO in het rapport van 21 juni 2018 schrijft dat er in Kunduz sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn. Volgens EASO kan sprake zijn van een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 15c wanneer er persoonlijke factoren in het spel zijn die de kans op schade beïnvloeden.

Eiser is een jonge man en daardoor kwetsbaar in geval van rekrutering door strijdende groeperingen, die zou moeten terugkeren naar een gebied waar de Taliban – zo volgt uit de hierboven aangehaalde informatie – stevig aanwezig is. Eiser is bovendien terugkeerder vanuit het Westen naar een provincie die – zo volgt uit de hierboven aangehaalde informatie – qua ontheemdenproblematiek al onder grote druk staat. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich onder deze omstandigheden ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de algemene veiligheidssituatie in de provincie Kunduz nu niet zo slecht is dat eiser, gelet ook op zijn persoonlijke kenmerken, reeds om die reden daarnaar niet kan terugkeren.

Het voorgaande betekent dat het besluit op dit punt onvoldoende zorgvuldig is voorbereid en onvoldoende is gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBAMS:2018:6463](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 913

MK ABRS, 10-09-2018, 201704899/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/38/EG 7, 14

Vb 2000 8.12 lid 1 a

VERBLIJFSRICHTLIJN. Werkzoekende. De rechtbank heeft een te strenge maatstraf gehanteerd in haar overweging dat de vreemdeling niet kon worden aangemerkt als werkzoekende, omdat volgens haar niet is gebleken dat hij naar aanleiding van zijn sollicitaties daadwerkelijk zicht had op reële en daadwerkelijke arbeid.

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat een werkzoekende iedereen is die aantoonbaar dat hij werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden. In een dergelijk geval behoudt hij rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan (zie de arresten van 20 februari 1997, Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België, punten 17 en 18, [ECLI:EU:C:1997:81](#), en van 15 september 2015, Alimanovic, punt 56, [ECLI:EU:C:2015:597](#)).

De rechtbank heeft een te strenge maatstraf gehanteerd in haar overweging dat vreemdeling 1 in de periode van 1 december 2014 tot 2 mei 2016 niet kon worden aangemerkt als werkzoekende, omdat volgens haar niet is gebleken dat hij naar aanleiding van zijn sollicitaties daadwerkelijk zicht had op reële en daadwerkelijke arbeid. De vreemdelingen moeten krachtens artikel 8.12, eerste lid, aanhef en onder a van het Vb 2000 en volgens de onder 3.1. genoemde jurisprudentie van het Hof immers slechts aantonen dat vreemdeling 1 in voornoemde periode werk zocht en een reële kans op werk had. De vreemdelingen hebben daartoe aangetoond dat vreemdeling 1 in het kader van zijn bijstandsuitkering op grond van de Participatiewet vanaf 27 november 2014 stond ingeschreven als werkzoekende bij het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV). Ook hebben zij gestaafd dat hij in de voornoemde periode meerdere malen heeft gesolliciteerd en bij drie werkgevers daadwerkelijk werkzaamheden voor korte duur heeft verricht. Bovendien is niet in geschil dat hij vanaf 2 mei 2016 een zodanige aanstelling heeft verworven dat hij volgens de staatssecretaris kan worden aangemerkt als werknemer als bedoeld in artikel 8.12, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, heeft de staatssecretaris zich dan ook ten onrechte op het standpunt gesteld dat vreemdeling 1 vanaf 1 december 2014 niet kon worden aangemerkt als werkzoekende als bedoeld in artikel 8.12, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000.

[ECLI:NL:RVS:2018:2945](#)

JnB2018, 914

HvJEU (Tweede kamer), 13-09-2018, C-369/17

Ahmed tegen Hongarije.

Richtlijn 2011/95/EU 17 lid 1 b

KWALIFICATIERICHTLIJN. Artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn], moet aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een wettelijke regeling van een lidstaat op grond waarvan de persoon die aanspraak maakt op subsidiaire bescherming, uitsluitend op basis van de straf

die overeenkomstig het recht van die lidstaat op een specifiek misdrijf is gesteld, wordt geacht „een ernstig misdrijf” te hebben gepleegd in de zin van deze bepaling, waardoor hij kan worden uitgesloten van die bescherming. Het bevoegde nationale bestuursorgaan dat, of de bevoegde nationale rechterlijke instantie die beslist op het verzoek om subsidiaire bescherming dient bij de beoordeling van de ernst van het desbetreffende misdrijf een volledig onderzoek naar alle omstandigheden van het specifieke geval uit te voeren.

[ECLI:EU:C:2018:713](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)